

Γίργκεν Μπανσέρους

Μια υπόθεση για τον
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΚΛΟΥΖ

Η πίπα του Σέρλοκ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

1

Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, όλοι μπερδεύονται με το όνομά μου. Ακόμα κι ο δάσκαλός μου, ο κύριος Κόντσελμαν, που με ξέρει τόσον καιρό. Καλούζ έγραφε την τελευταία φορά ο έλεγχός

μου. Και η
μαμά μου δεν
το βρήκε καθόλου
αστείο.

Είναι λοιπόν ν' απορεί
κανείς που τα ασυνήθιστα ονό-
ματα μ' ενδιαφέρουν; Στον
τηλεφωνικό κατάλογο έχω
βρει κάτι διαμαντάκια. *Μαρί-
νος Μαρινάδας*, ας πούμε. *Ελένη
Πάμε*, *Κωνσταντίνος Μαρασκί-
νος*, *Θανάσης Αθάνατος*.
Απίστευτα ονόματα.

Ασυνήθιστο ήταν και
το όνομα που βρήκα
μια μέρα σ' ένα χαρτί
καρφωμένο σ' ένα δέ-
ντρο στον δρόμο μας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΟΝΙΑΣ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ανοιχτό 2 μμ. έως 6 μμ.
καθημερινά εκτός Δευτέρας

Δε χωρούσε συζήτηση:

Έπρεπε να πάω πάση θυσία!

Πρώτον, επειδή μέχρι τώρα δεν ήξερα ότι στην πόλη μας υπήρχε Μουσείο Ντετέκτιβ. Και δεύτερον, επειδή πηγαίνοντας εκεί θα είχα επιτέλους την ευκαιρία να γνωρίσω από κοντά έναν πραγματικό δολοφόνο. Πράγμα εξαιρετικά σπάνιο στο σινάφι μας.

Δε θυμάμαι πια τι περίμενα να δω. Σίγουρα πάντως όχι μια βαρετή αποθήκη πίσω από ένα διώροφο σ' έναν έρημο δρόμο. Στο γκαζόν μπροστά στο σπίτι ήταν στημένη μια ολοκαίνουργια πινακίδα:

Το ρολόι μου έδειχνε λίγο πριν τις πεντέμισι. Είχα λοιπόν μισή ώρα στη διάθεσή μου.

Ήμουν έτοιμος να σπρώξω την πόρτα και να μπω, όταν άκουσα μια φωνή.

– Μισό λεπτάκι, να ξεκλειδώσω!

Γύρισα και είδα έναν άντρα να 'ρχεται προς το μέρος μου. Ήταν απίστευτα ψηλός κι αδύνατος, είχε αραιά γκριζα μαλ-

λιά και κάτι πόδια... πελώρια. Τα παπούτσια του δηλαδή ήταν νούμερο κλόουν του τσίρκου. Πίσω από τους χοντρούς στρογγυλούς φακούς των παλιομοδίτικων γυαλιών του τα μάτια του θύμιζαν κουκουβάγια.

Με την πρώτη ματιά ο τύπος δεν ενέπνεε καμία απολύτως εμπιστοσύνη. Πώς να εμπνεύσει εμπιστοσύνη άλλωστε *με αυτό* το όνομα!...

– Ήρθες να επισκεφθείς το μουσείο μου, είπε και η φωνή του ήταν λες κι είχε βουλωμένη μύτη.

– Σας λένε αλήθεια Γιάννη Φονιά; ρώτησα εγώ, καθώς εκείνος ξεκλείδωνε την πόρτα, γυρίζοντας κάμποσες φορές το κλειδί στην κλειδαριά.

Έγνεψε καταφατικά.

– Πόσο κάνει το εισιτήριο;

Ο τύπος με κοίταξε από τα νύχια ως την κορυφή – από τα παπούτσια ως το κασκέτο μου. Με πρόσωπο τελείως ανέκφραστο. Ούτε τα μάτια του δεν ανοιγόκλεισε.

– Κατ' εξαίρεση θα σ' αφήσω να μπεις

δωρεάν, είπε τέλος. Σ' ενδιαφέρουν οι ντετέκτιβ;

– *Είμαι* ντετέκτιβ, απάντησα.

Το δεξί του βλέφαρο έπαιξε.

Μια, δυο, τρεις φορές.

Όπως και του κυρίου Κόντσελμαν, όταν κανείς δεν τον ακούει.

Μετά ο τύπος ξαναβρήκε την αυτοκυριαρχία του.

– Αχά, μουρμούρισε.

– Σας λέει κάτι το όνομα Κλουζ;

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

– Θα ήθελα να σε ξεναγήσω εγώ στο μουσείο, είπε. Αλλά περιμένω ένα σημαντικό τηλεφώνημα.

– Θα τα καταφέρω μόνος μου, απάντησα.

– Εντάξει, είπε ο ψηλόλιγνος άντρας κι ετοιμάστηκε να φύγει. Θα είμαι στο σπίτι. Άμα έχεις καμιά απορία, χτύπα μου το κουδούνι!

Ο Γιάννης Φονιάς δε με ήξερε. Εντάξει, συμβαίνει κι αυτό καμιά φορά. Δε με ξέρει όλος ο κόσμος. Δε με λένε Σέρλοκ Χολμς ή Κάλε Μπλόκβιστ. Από την άλλη, βέβαια, ο ιδιοκτήτης ενός τέτοιου μουσείου θα 'πρεπε να ξέρει λίγο καλύτερα τον κόσμο των παρανόμων, των αστυνόμων και των ντετέκτιβ. Κατά τη γνώμη μου.

Αλλά εκείνη την ώρα είχα άλλο πράγμα να σκεφτώ. Η μαμά μου είχε μαγειρέψει το μεσημέρι μακαρόνια με κιμά. Πολύ νόστιμα. Φαίνεται, όμως, πως το καυτερό τσίλι στη σάλτσα παραήταν βαρύ για το

στομάχι μου. Γιατί δεν πρόλαβα να
μπω στο Μουσείο Ντετέκτιβ του
Γιάννη Φονιά και η κοιλιά μου άρ-
χισε να κάνει δυνατούς θορύβους.
Ίσα που πρόλαβα να τρέξω στην
τουαλέτα, που ήταν στο πίσω μέ-
ρος της αίθουσας.

Κι εκεί που κάθισα, κάθισα. Κά-
θισα κι άλλο. Μισή ώρα πέρασε κι
ακόμη δεν είχα τε-
λειώσει.

ΑΚΟΥ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΛΟΥΖ

Σκάναρε τον κωδικό με το smartphone ή το tablet σου.

Μια υπόθεση για τον ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΚΛΟΥΖ

Όνομα: **Κλουζ**

Επάγγελμα: **Μαθητής**

Χόμπι: **Ιδιωτικός ντετέκτιβ**

Πάθη: **Γάλα και τσίχλες**

Στην καινούρια του υπόθεση ο Κλουζ θα γνωρίσει τον πιο διάσημο απ' όλους τους ντετέκτιβ του κόσμου, τον θρυλικό Σέρλοκ Χολμς! Όχι τον ίδιο, εντάξει. Αλλά την πίπα του. Που χάνεται από το μικρό και άγνωστο Μουσείο Ντετέκτιβ της πόλης. Ποιος την έχει κλέψει; Και γιατί; Ο Κλουζ αναλαμβάνει να διαλευκάνει την υπόθεση... με την υπομονή του, την επιμονή του, την εξυπνάδα του, και φυσικά με τις αχύπητες τσίχλες του.

Μια αστυνομική σειρά για μικρούς αναγνώστες, με ήρωα ένα εννιάχρονο αγόρι που δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από τους ήρωες των κλασικών αστυνομικών μυθιστορημάτων.

Η σειρά τιμήθηκε το 2006 με το βραβείο Hansjörg-Martin-Preis, το σημαντικότερο γερμανικό βραβείο για συγγραφείς παιδικών και νεανικών αστυνομικών βιβλίων. Έχει μεταφραστεί σε 14 γλώσσες και έχει πουλήσει πάνω από 1.000.000 αντίτυπα.

από 8 ετών

ISBN 978-618-03-1096-2

9 786180 310962

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81096